

Arrest

nr. 82 892 van 12 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Polikandy in het district Jaffna, Sri Lanka. U had er een goed draaiende bakkerij. Op 9 juli 2007 vond er een kleine aanslag plaats op een legerkamp op honderd meter van uw bakkerij. Er vielen geen gewonden. De dader vluchtte voorbij uw bakkerij weg. U ging naar buiten om te kijken wat er zich afspeelde en werd daarbij opgemerkt door een militair. U werd opgepakt door het CID (Criminal Investigation Departement) en werd ervan beschuldigd iets met die aanslag te maken hebben gehad. Omdat u niets at, was u na zes dagen zodanig verzwakt dat het hoofd van het CID besloot u vrij te laten. Nadien werd u gedurende een maand medisch verzorgd. U beschikte al sinds 2005 over een zeemanskaart en besloot om werk te zoeken

ergens op een boot en Sri Lanka te verlaten. U vroeg een clearance aan om naar Colombo te kunnen reizen. Op 23 november 2007 nam u samen met uw vader een bestelbus naar de haven van Kankesanthurai om van daaruit per boot naar Trincomalee te reizen. Vervolgens gingen jullie met de bus naar Colombo. U verbleef er in een lodge waar u in contact kwam met een persoon die andere mannen hielp met het zoeken van werk op een boot. Via hem vond u eveneens werk. Op 3 februari 2008 nam u vanuit Sri Lanka een vlucht naar Dubai. U reisde daarbij met uw eigen paspoort en had toestemming van de Verenigde Arabische Emiraten om er als zeeman aan de slag te gaan. In mei 2010 hadden de kapitein en de hoofdingenieur van de boot waarop u werkte een discussie. Daarna zei de hoofdingenieur u dat het bedrijf waarvoor u werkte gerund werd door de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). U geloofde hem niet. Eind september 2010 stond de boot waarop u werkte naast een andere boot van hetzelfde bedrijf stil in de zee van Oman. Plots kwamen er speedboten jullie richting uit gevaren. Uw boot vetrok snel. Een kwartier later kregen jullie het bericht dat de kapitein van de andere boot gedood werd. Toen geloofde u dat er een link was met de LTTE. Iedereen van de twee boten moest mee naar Dubai voor ondervraging. De manager van uw boot zei dat u moest verklaren dat de kapitein vermoord werd door Somalische piraten. Volgens u werd hij echter vermoord door de autoriteiten van Oman, op bevel van de Sri Lankaanse autoriteiten. U hoorde immers van de hoofdingenieur van uw boot dat de marine van Oman samenwerkt met de marine van Sri Lanka. Na de dood van de kapitein van de andere boot, nam de kapitein van uw boot ontslag en keerde hij in december 2010 terug naar Sri Lanka. U gaf hem wat chocolade en geld mee om aan uw familie te bezorgen. Begin januari kreeg uw echtgenote twee tot drie keer bezoek van de EPDP (Eelam's People Democratic Party). Ze zeiden dat ze vrienden van u waren. Omdat uw echtgenote zei dat ze nog geen chocolade of geld ontvangen had, belde u naar de echtgenote van de kapitein. Ze zei dat haar man was opgepakt door het CID. Later kreeg uw echtgenote regelmatig bezoek van het CID. Ze vroegen waar u was en wanneer u terugkwam. Omdat u bang was om bij terugkeer naar Sri Lanka problemen te krijgen met het CID besloot u te vluchten. U sprak over uw problemen met een hoofdingenieur van een boot die diesel kocht van het bedrijf waarvoor u werkte. Hij regelde voor u de reis. Op 21 mei 2011 vertrok u met nog een ander schip, dat eveneens in diesel handelde, van Dubai naar Italië. Daar werd u opgewacht door twee personen die u naar België brachten. Op 8 juni 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Sri Lankaanse identiteitskaart, een kopie van uw oude identiteitskaart, een kopie van uw seaman card, foto's genomen op een boot, een brief van uw echtgenote, een kopie van een bewijs van uw bakkerij, een kopie van het aankoopbewijs van uw GSM in Dubai, een kopie van een krantenartikel, een kopie van het medisch attest van uw tante, een gelegaliseerde kopie van de geboorteakte van uw dochter, een internetartikel, een medisch attest en een kopie van uw bewijs van toelating tot de Verenigde Arabische Emiraten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst is er geen enkele reden om aan te nemen dat de Sri Lankaanse autoriteiten in september 2010 de autoriteiten van Oman clandestien de opdracht zouden hebben gegeven voor het vermoorden van de kapitein van een boot die banden zou hebben gehad met de LTTE. Zo was deze kapitein, S. D., een gepensioneerde officier van de Sri Lankaanse marine, een strijdkracht die de Srilankaanse nationale belangen vrijwaart (zie blauwe map). Hoewel er in talloze kranten over het incident werd geschreven, wordt nergens ook maar iets vermeld van eventuele banden met de LTTE. Daarenboven werd de LTTE in mei 2009 reeds definitief verslagen. Uw verklaring dat u ook op een boot werkte die connecties zou hebben gehad met de LTTE is dan ook een blote bewering van uwentwege die u nergens op stoelt. Zelf kunt u daar overigens zeer weinig over vertellen. U zou het enkel vernomen hebben van de hoofdingenieur van de boot waarop u werkte. Wanneer u gevraagd werd of u enig idee had op welke manier de boot banden zou hebben gehad met de LTTE moest u toegeven dat u dat totaal niet wist (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Gevraagd of u zeker was dat de Sri Lankaanse autoriteiten iets met de dood van de kapitein te maken hadden antwoordde u bevestigend. U verwees daarbij naar de verdwijning van de kapitein van de boot waarop u werkte drie maanden later (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Ook hier kan worden opgemerkt dat u deze bewering op geen enkele manier kan staven. Verder waren uw verklaringen omtrent de bemanning van de boot die werd aangevallen strijdig aan de informatie die in vele krantenartikels werd teruggevonden. Daarin wordt telkens gesproken over acht Sri Lankanen, waaronder de kapitein, en twee Indiërs. U verklaarde daarentegen dat de boot, op de kapitein na, enkel werd bemand door Filipijnen (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Voorts ontbreekt er coherentie in uw verklaringen omtrent de periode nadat S. D. werd vermoord. U verklaarde dat u een contract had van drie jaar dat zou aflopen op 4 februari 2011 (zie

gehoorverslag CGVS pp. 10, 14). Toen de kapitein werd vermoord, eind september 2010, had u nog vier maanden te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U wilde het contract toen echter al beëindigen maar u mocht de boot niet verlaten. Daarom vroeg u uw familie om een telegram te sturen met de boodschap dat er iemand ziek was zodat u het contract vroegtijdig zou kunnen verbreken (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dergelijke verklaringen wijzen erop dat u op dat moment, eind september 2010, zo snel mogelijk de boot wilde verlaten. Even later verklaarde u dan weer dat jullie drie maanden voor het aflopen van jullie contract, begin november 2010 dus, jullie vertrek moesten bekend maken. Omdat jullie met vijf gelijktijdig wilden vertrekken en de manager meedeelde dat hij slechts twee personen per keer kon wegsturen, zei u hem dat hij u als laatste mocht wegsturen. U moest immers toch niet teruggaan voor uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Deze verklaring staat volledig haaks op uw eerdere verklaring. Enerzijds wilde u eind september zo snel mogelijk weg van de boot en anderzijds gaf u zichzelf begin november vrijwillig op om als laatste te vertrekken. Uw verklaring daarvoor was dat u door de aanhouding van de kapitein van uw boot niet meer durfde terugkeren naar Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dit is evenwel strijdig met uw eerdere verklaring dat de kapitein van uw boot pas in december naar Sri Lanka terugkeerde en dat u, pas nadat uw echtgenote begin januari 2011 bezoek had gekregen van leden van de EPDP, contact had opgenomen met de echtgenote van uw kapitein en zo vernam dat hij was opgepakt door het CID (zie gehoorverslag CGVS pp. 12-13). Bovendien situeerde u ook het moment waarop u concrete plannen maakte om te vluchten en u met de persoon sprak die er uiteindelijk voor gezorgd heeft dat u naar Europa kon vluchten, namelijk 30 december 2010, vóór het moment waarop u te weten kwam dat uw kapitein opgepakt was (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Bovenstaande bevindingen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook danig in het gedrang. Uit de talloze krantenartikels die werden teruggevonden in verband met de moord op S. D. moet overigens worden besloten dat hij wel degelijk is omgebracht door Somalische piraten. Zo probeerden Somalische piraten overigens dezelfde dag dat S. D. vermoord werd een Tanzaniaans schip voor de derde keer in drie dagen tijd aan te vallen (zie blauwe map). Bovenstaande bevindingen nopen er toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u gewerkt zou hebben op een boot die banden had met de LTTE.

Wat betreft de uw arrestatie door het CID in juli 2007 nadat er een kleine aanslag had plaatsgevonden op een legerkamp in de buurt van uw bakkerij, dient te worden opgemerkt dat er geen enkele reden is waarom dit in de toekomst nog voor problemen zou kunnen zorgen. Vooreerst verklaarde u voor die bewuste aanslag nooit problemen te hebben gehad met het Sri Lankaanse leger (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Aangezien u een bakkerij had op slechts 100 meter van een legerkamp had het leger een goed zicht op uw doen en laten. Indien ze u ooit van iets zouden hebben verdacht, konden ze u onmiddellijk oppakken en ondervragen. Aangezien dit voor juli 2007 nooit het geval was vormde u in de ogen van het leger geen gevaar. De vaststelling dat het leger u na de aanslag op het legerkamp toch heeft opgepakt wijst er eerder op dat men u wilde verhoren als getuige dan wel als potentiële dader. Men had immers geen enkele reden om u te verdenken als dader aangezien u daar al jaren een bakkerij had zonder ooit voor problemen te hebben gezorgd. Bovendien liep de enige vluchtweg voor de dader van de aanslag voorbij uw bakkerij. Er was immers geen enkele andere weg om van en naar het legerkamp te gaan dan wel via uw bakkerij (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Verder wijst ook uw vrijlating na zes dagen (zie gehoorverslag CGVS p. 9) erop dat het leger u niet als verdachte aanschouwde maar eerder als getuige. Ook uw verklaring dat u tussen uw vrijlating in juli en uw vertrek uit Polikandy in november geen enkel probleem meer hebt gekend met het leger (zie gehoorverslag CGVS p. 9) wijst erop dat u niet als verdacht persoon werd gepercipieerd. Meer zelfs, toen u een aanvraag indiende voor een clearance om naar Colombo te reizen diende deze te worden ondertekend door de legercommandant en moest u langs het leger passeren om enkele vragen te beantwoorden over uw reisdoelen. U toonde daarbij uw seaman card en zei dat u van plan was op een boot te gaan werken (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Het leger was er met andere woorden van op de hoogte dat u het land zou verlaten en keurde de aanvraag voor uw clearance goed. Zoals u zelf ook aangaf tijdens het gehoor op het CGVS toont dit eens te meer aan dat het leger u niet verdacht van de aanslag op het legerkamp in juli 2007 (zie gehoorverslag CGVS pp. 9-10). Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u op het moment dat u Sri Lanka verliet niet als verdacht persoon door het Sri Lankaanse leger werd gepercipieerd. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom de gebeurtenissen van juli 2007 uw terugkeer naar Sri Lanka in het gevaar zouden brengen.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig

uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. De kopie van uw seaman card, de kopie van uw bewijs van toelating tot de Verenigde Arabische Emiraten en de foto's genomen op een boot zijn een indicatie dat u op een boot in Dubai hebt gewerkt. Geen enkel van de door u neergelegde documenten bewijst echter dat u op het moment van de moord op kapitein S. D. op een boot van hetzelfde bedrijf werkzaam was, noch dat het bedrijf connecties had met de LTTE. Het medisch attest dat u neerlegde bevestigt dat u op verschillende plaatsen op uw lichaam littekens hebt. De oorzaak van deze littekens kan uiteraard niet medisch worden vastgesteld. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Gekaderd in uw asielrelaas heeft dit medisch attest onvoldoende bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft hierbij een theoretische uitleg en haalt diverse rechtspraak en rechtsleer aan. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in

aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker herhaalt dat hij uit betrouwbare bron, nl. van de hoofdingenieur van het schip, vernomen heeft dat dit schip banden had met de LTTE zodat het CGVS niet rechtsgeldig kan concluderen tot het tegendeel. Het feit dat de LTTE reeds in 2009 definitief verslagen werd, belet volgens verzoeker niet dat de Sri Lankaanse autoriteiten hun vervolging verder zetten. Verzoeker poneert dat het feit dat verschillende buitenlandse kranten over het incident hebben geschreven, niet uitsluit dat het tegendeel waar zou zijn. Hij beroept zich op zijn *insider* status en hij insinueert dat de scheepsbemanning gedwongen was te beweren dat het schip werd aangevallen door Somalische piraten om de LTTE banden te verbergen. Verzoeker stelt verder dat zowel de aanslag op het legerkamp in 2007 als de aanslag op het schip door het CGVS niet met elkaar in verband worden gebracht terwijl ze voor hem een verhoogd risico op vervolging met zich meebrengen.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.3. Daar waar verzoeker opwerpt dat de verschillende krantenartikelen waarnaar het CGVS in de bestreden beslissing verwijst, niet geciteerd worden evenmin als hun vindplaats, waardoor verzoeker zich niet zou kunnen verdedigen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing vermeld staat “zie blauwe map”, waarmee ontegensprekelijk aan het administratieve dossier gerefereerd wordt. Zowel verzoeker als zijn raadsman hebben gelet op artikel 39/61 van de vreemdelingenwet, ter griffie inzage van het administratief dossier. *In casu* heeft verzoeker dan ook bezwaarlijk een belang bij het argument nu uit het administratieve dossier of uit het verzoekschrift niet blijkt dat hij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Bovendien blijkt uit het CGVS-verhoor dat verzoeker zelf in bezit was van een krantenartikel dat hij heeft neergelegd op het CGVS.

3.4. Het volstaat allerm minst om samenzweringstheorieën naar voren te brengen, zonder deze ook maar enigszins te onderbouwen, laat staan aannemelijk maken. Verzoeker toont geenszins aan dat Sri Lanka met behulp van een vreemde natie (Oman) op een schip dat voer onder de vlag van een derde land (de Verenigde Arabische Emiraten) in internationale waters een dergelijke opdracht zou kunnen organiseren. Verzoeker onderneemt dienaangaande geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het volharden in het asielaanvraag, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bonte beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK